

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně:

L. H.

bytem X

zastoupena obecnou zmocněnkyní Mgr. M. N.

bytem X

proti

žalovanému:

Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

za účasti osob

zúčastněných na řízení:

1) Správa železnic, státní organizace

sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

2) Magistrát hl. m. Prahy

sídlem Mariánské nám. 2, 120 00 Praha 2

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který žalobkyně spatřuje v tom, že žalovaný nezákonně rozpustil shromáždění, které se konalo dne 10. 12. 2023 ve vnitřních prostorech Praha hlavní nádraží

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Odůvodnění:

Podání účastníků řízení a osob na řízení zúčastněných

Žaloba

1. Žalobkyně se podanou žalobou brání proti nezákonnému zásahu žalovaného, který shledává v tom, že žalovaný nezákonně rozpustil shromáždění, které se konalo dne 10. 12. 2023 ve vnitřních prostorech Praha hlavní nádraží (dále též „vnitřní prostory nádraží“).
2. Ke skutkovým okolnostem dané věci žalobkyně v podané žalobě uvedla následující:
3. Dne 30. 11. 2023 oznámila prostřednictvím online podatelny Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „Magistrát“) prostřednictvím vyplněného formuláře shromáždění, které se mělo konat dne 10. 12. 2023, na Mezinárodní den lidských práv. V oznámení o konání shromáždění (dále jen „Oznámení“) uvedla, že důvodem shromáždění je upozornit na politické vězně a podpořit ty, kteří bojují za lidská práva. Následující den žalobkyni telefonoval úředník z Magistrátu a sdělil jí informaci, že úřední osoby z právního oddělení si nejsou jisté, jestli se shromažďovací právo vztahuje i na vnitřní prostory nádraží a současně uvedl, že bude potřebovat souhlas Českých drah, a.s. jako vlastníka nemovitosti. Později jí úředník z Magistrátu sdělil, že shromáždění zaevidují i přes možné problémy.
4. V den konání shromáždění dne 10. 12. 2023 přišla žalobkyně s dalšími lidmi do vnitřních prostor nádraží, konkrétně na místo mezi vstupem do metra a obchodní zónou. Po několika málo minutách přišla ostraha společnosti České dráhy, a.s., které žalobkyně ukázala „*Přehled veřejných shromáždění*“ se sdělením, že shromáždění je nahlášeno a zaevidováno na webových stránkách Magistrátu hl. m. Prahy. Následně ostraha odešla a po kratší době přišel pracovník společnosti České dráhy, a.s. (tento údaj žalobkyně uvedla mylně, jak sama upozornila v pozdějším podání, jednalo se o pracovníka Správy železnic), který žalobkyni sdělil, že jsou na soukromém pozemku a že musí odejít. Žalobkyně argumentovala nahlášeným a zaevidovaným shromážděním, které ukázala na svém telefonu na webových stránkách Magistrátu. Následně byli přivoláni příslušníci Policie České republiky (dále jen „policie“), s čímž žalobkyně souhlasila, protože předpokládala, že se situace vyřeší. Žalobkyně příslušníkům policie také sdělila informaci, že je na daném místě oznámené a zaevidované shromáždění a že právo shromažďovací je jejím ústavně zaručeným právem, což doložila opět předložením webových stránek Magistrátu. Příslušníci policie jí sdělili, že je na soukromém pozemku, že Magistrát hl. m. Prahy nemá pravomoc na dané místo zaevidovat shromáždění, a že účastníci shromáždění mají prostor opustit a přemístit se ven před budovu. Žalobkyně trvala na konání shromáždění uvnitř, tak jak bylo nahlášeno. Jeden z důvodů byl i fakt, že na venkovní shromáždění nebyla připravená. Následně jí a dalším osobám, které se shromáždění účastnily, příslušníci policie sdělili, ať místo opustí. Žalobkyně byla nucená místo opustit a shromáždění se nemohlo uskutečnit.
5. Žalobkyně od příslušníků policie neobdržela na místě ani následně písemné rozhodnutí o de facto rozpuštění shromáždění. Záznamy z policejních kamer žalobkyně nemá k dispozici a všechny podrobnosti si nepamatuje, protože situace byla velmi nekomfortní.
6. Žalobkyně se dovolává nezákonného zásahu žalovaného, neboť Oznámení splňovalo náležitosti, které ukládá zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím (dále jen „shromažďovací zákon“), včetně dodržení lhůty oznámení 5 dní před konáním shromáždění. Podle žalobkyně je zásadní otázkou, zda je Praha hlavní nádraží veřejným

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

prostranstvím, protože na veřejném prostranství se shromáždění může konat bez souhlasu vlastníka nemovitosti, přičemž žalobkyně tvrdí, že shromáždění může probíhat ve vnitřní části budovy nádraží, konkrétně ve vnitřních prostorech budovy Praha hlavního nádraží. Poukazuje přitom na definici veřejného prostranství v zákoně č. 128/2000 Sb., zákon o obcích (obecní zřízení), (dále jen „zákon o obcích“), kde je v § 34 vedle konkrétně stanovených míst jako náměstí, ulice či parky uvedeno rovněž, že se jedná i o další prostory. Tyto další prostory musí být přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Podle názoru žalobkyně je Praha hlavní nádraží přístupné všem bez omezení, tedy naplňuje znak obecného užívání. Pro určení, zda se jedná o veřejné prostranství, není rozhodující, kdo je jeho vlastníkem. Na podporu uvedeného žalobkyně odkazuje na nález Ústavního soudu Pl.ÚS 21/02, dle něhož je nutné další prostory *vykládat tak, že nejde o jakékoliv prostory, tj. „jiné prostory“, ale že jde o prostranství mající obdobný charakter jako „náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň“*. Žalobkyně je přesvědčena, že budova Praha hlavní nádraží tento charakter má.

7. Žalobkyně poukazuje na to, že jako svolavatelka shromáždění je podle § 13 shromažďovacího zákona aktivně legitimována k podání této žaloby proti rozpuštění shromáždění, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 As 39/2014-56. *Zásah a nezákonnost postupu žalovaného spočívá dle žalobkyně v tom, že shromáždění rozpustil. Žalobkyně tak byla dotčena na svém ústavně zaručeném právu shromažďovacím. Nebyl přitom naplněn žádný z důvodů uvedených ve shromažďovacím zákoně pro rozpuštění shromáždění – účastníkům nehrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví, na stejném místě se nekonalo jiné shromáždění a ani se shromáždění podstatně neodchýlilo od oznámeného účelu. Nadto příslušníci policie nebyli oprávněni ke změně místa konání shromáždění. Ke změně místa konání je oprávněn úředník, resp. příslušník policie v případě, že jde o střet práv více svolavatelů, nikoli v případě možného střetu s jiným právem, v daném případě právem vlastnickým.*

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a uvedl, že žaloba je nedůvodná již vzhledem ke skutečnosti, že k rozpuštění shromáždění nedošlo.
9. Ke skutkovým okolnostem dané věci žalovaný uvedl, že hlídka policie dne 10. 12. 2023 kolem 11:30 ve spodní hale budovy Wilsonova nádraží (tj. ve vnitřních prostorech Praha hlavní nádraží pozn. soudu) vstoupila do komunikace, a to na základě oznámení pracovníků provozovatele objektu z důvodu, že žalobkyně a další osoby odmítly uposlechnout výzvu pracovníků provozovatele objektu, aby opustily prostory spodní haly a přesunuly se mimo objekt. Komunikace s žalobkyní byla zaznamenána na osobní kameru hlídky. Z vyjádření příslušného útvaru žalovaného, resp. přítomného příslušníka policie, nstržm. L. K. vyplývá, že *„dne 10. 12. 2023 v cca 11:30 hod. byla hlídka vyslána prostřednictvím MOP Wilsonovo nádraží do spodní haly Praha hlavní nádraží na adresu Wilsonova 300/8, Praha 2, neboť se na MOP Wilsonovo nádraží dostavili pracovníci provozovatele Praha hlavní nádraží a sdělili, že ve spodní hale probíhá nenahlášené shromáždění. Po příchodu na místo se hlídka spojila s mužem, který byl ztotožněn dle § 63/2 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PCR“), který hlídce uvedl, že je pracovníkem Správy železnic, státní organizace, a vedení společnosti je toho*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

názoru, že žádné shromáždění, které by se mělo konat uvnitř haly nebo v kterémkoliv prostoru hlavního nádraží, nebylo nahlášeno. Dále uvedl, že dle vedení společnosti by měli dotyční shromáždění ukončit, nebo realizovat toto shromáždění venku před halou Praha hlavní nádraží. Hlídka dále přistoupila k ženě, která organizovala toto shromáždění, a která byla ztotožněna dle ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o PČR jako L. H., ... (osobní údaje jsou soudem vypuštěny). Jmenovaná k věci uvedla, že má od Magistrátu hl. m. Prahy povolení ke shromáždění na adrese Wilsonova 300/8, Praha 2. Dále ukázala hlídce fotku na mobilu o povolení shromáždění na adrese Wilsonova 300/8, Praha 2. Údaj to tom, kde konkrétně se má shromáždění na této adrese konat, již upřesněn nebyl. Hlídka poté žalobkyni oznámila, že pokud chtějí vykonávat shromáždění uvnitř budovy nádraží, musí mít souhlas vlastníka či provozovatele nemovitosti. Jmenovaná uvedla, že jelikož jim Magistrát hl. m. Prahy sdělil, že je shromáždění zaevidováno, tak nepočítala, že potřebuje souhlas vlastníka. Hlídka poté žalobkyni oznámila, že se můžou přemístit před budovu nádraží, ale že uvnitř být nemohou. Žalobkyně všemu porozuměla a shromáždění uvnitř haly ukončila. Poté oznámila, že přesunou shromáždění ven, ale posléze ukončili shromáždění celkově a opustili nádraží. Při celé věci nedošlo k použití donucovacích prostředků ani omezení osob.“

10. Z uvedeného vyplývá, že hlídka vstoupila do komunikace se žalobkyní a tlumočila jí předchozí stanovisko provozovatele nemovitosti, a jeho žádost, resp. výzvu, aby zanechala jednání, kterým se dle žalovaného mohla dopouštět přestupku podle zákona č. 266/1994 Sb. zákona o drahách, ve znění pozdějších předpisů, a shromažďovacího zákona, a aby opustila vnitřní prostory budovy s tím, že může přesunout realizaci shromáždění v podobě umístění stolů s letáky, židlí a stožáru s vlajkou před budovu nádraží. Policisté měli na vzniklou situaci totožný právní názor jako zástupce provozovatele objektu. Policista žalobkyni zřetelně sdělil, že jí nebrání v realizaci práva shromažďovacího, ale že se nenachází na veřejném prostranství, jak jej definují příslušné právní předpisy, že provozovatel objektu nesouhlasí s konáním shromáždění v hale a trvá na tom, aby prostor opustila. Její jednání by mohlo naplňovat znaky přestupku, tak jak je uvedeno výše. Navrhl jí, aby se přesunula o přibližně několik desítek metrů dál, ven před budovu nádraží, kde může svá práva svobodně realizovat. Dále ji policista poučil o tom, že až v případě, že by i nadále nerespektovala vlastnická práva a pokyny provozovatele objektu a odmítala místo dobrovolně opustit, byl by policista nucen využít svá zákonná oprávnění, žalobkyni vyzvat k opuštění prostoru, a svou výzvu vynutit případně i za využití donucovacích prostředků. K takové situaci však na místě nedošlo.
11. Žalobkyně se po poučení dobrovolně rozhodla respektovat pokyn vlastníka nemovitosti a prostor spodní haly nádraží opustila. K žádné zákonné výzvě či jakémukoli jinému faktickému donucení žalobkyně k opuštění prostor ze strany přítomných policistů nedošlo. Policisté na místě pouze žalobkyni ztotožnili ve smyslu ustanovení § 63 odst. 2 písm. l) zákona o PČR, následně ji poučili ve smyslu ustanovení § 13 zákona o PČR o právní situaci ve věci a o možných variantách jejího řešení. Jednou z variant bylo, že se žalobkyně přesune mimo budovu nádraží, a až druhou (v případě nerespektování pokynů provozovatele objektu) by byla zákonná výzva policie a její případné vynucení.
12. Dle žalovaného příslušníci policie na místě nijak nevybočili ze svých zákonných oprávnění. Postup policistů nelze formálně ani fakticky považovat za rozpuštění shromáždění, jak namítá žalobkyně. O ukončení shromáždění rozhodla sama žalobkyně na základě vzniklé situace proto, že na konání akce ve venkovním prostředí údajně nebyla připravena. Toto její vyjádření je zaznamenáno na pořízeném videozáznamu. Nadto zaměstnanec provozovatele železniční stanice budovy Praha hlavní nádraží (tj. osoba v oranžovém reflexním stejnokroji Správy železnic, státní organizace; dále též „Správa železnic“), který primárně komunikoval se žalobkyní, ji na místě poučoval zejména o

tom, že vnitřní prostory nádraží nejsou veřejným prostranstvím ve smyslu příslušných právních předpisů a že na jakékoli aktivity v tomto prostoru je nutno nejdříve získat povolení od vlastníka objektu (dle katastru nemovitostí je vlastníkem Česká republika, oprávněným uživatelem nadaným právem hospodaření je Správa železnic, státní organizace). Rovněž žalobkyni vyrozuměl, že Správou železnic nebyl poskytnut souhlas s pořádáním shromáždění a umístěním stánku a dalších předmětů, a vyzval ji, aby se přesunula mimo vnitřní prostory budovy nádraží, což bylo odhadem pouze několik desítek metrů.

13. V daném případě příslušníci na místě udělili žalobkyni pokyny a tato jejich pokynů uposlechla. V tomto smyslu se názor žalobkyně a žalovaného zjevně shodují. Vzhledem k tomu, že takový pokyn byl respektován, nebylo nutné již činit další úkony směřující k rozpuštění shromáždění, neboť tyto pokyny, shora uvedené, nelze považovat za faktické rozpuštění shromáždění, ale toliko za úkony, které eventuálnímu následnému rozpuštění shromáždění předcházejí, resp. jsou nutným předpokladem k tomu, aby případně shromáždění mohlo být rozpuštěno. K tomuto úkonu však ze strany příslušníků policie nedošlo.
14. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

15. Správa železnic v písemném vyjádření uvedla, že názor žalobkyně, že vnitřní prostory budovy Praha hlavní nádraží by mohly naplňovat charakter veřejného prostranství, je nesprávný, neboť "jiné prostory" uvedené v rámci nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 21/02, tj. *prostranství mající obdobný charakter jako "náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň"* mají charakter vnějších prostor. Poukazovaný nálezk tak na vnitřní prostory budov vztáhnout nelze. Samotná možnost výběru místa, času a způsobu shromáždění současně nezakládá automaticky právo na neomezený přístup do objektu v soukromém vlastnictví. Výběr konkrétního místa může napomoci k dosažení účelu shromáždění pouze ve specifických a ojedinělých případech. Vedle naplnění účelu shromáždění za současné minimalizace případných negativních vlivů výkonu shromažďovacího práva na třetí osoby, které nemají se shromážděním nic společného, nelze opomenout nutnost zajištění volných únikových a zásahových cest v rámci objektu. Vzhledem k tomu, že se ve vnitřních prostorech budovy Praha hlavní nádraží pohybuje značné množství osob a slouží k zajištění dopravní obsluhy města a regionu, má Správa železnic za to, že není možné realizovat shromáždění v objektu bez souhlasu, tím spíše bez vědomí vlastníka, a to ani v případě, že by část vnitřních prostor budovy nádraží bylo možné podřadit pod pojem veřejné prostranství.
16. Magistrát hl. m. Prahy v písemném vyjádření uvedl, že žalobkyni telefonicky kontaktoval s dotazem, zda má souhlas vlastníka, resp. správce objektu, jelikož oznámené shromáždění se mělo konat ve vnitřních prostorech budovy Praha hlavní nádraží. Žalobkyně sdělila, že souhlas vlastníka nemá a odkazovala se na výkon ústavně zaručeného práva. V souvislosti s tím byla žalobkyně upozorněna, že Magistrát nepovažuje halu Praha hlavní nádraží za veřejné prostranství.
17. K přehledu oznámených shromáždění, na který žalobkyně v žalobě odkazuje, Magistrát uvedl, že tento přehled má pouze orientační charakter a Magistrát ho zveřejňuje zejména s cílem, aby co nejvíce eliminoval oznamování shromáždění, která by byla v místní a časové kolizi s již dříve oznámeným shromážděním. Tento přehled však nemá charakter úřední desky a není nijak právně závazný. Zveřejňování přehledu oznámených shromáždění

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

nevyplývá z žádného právního předpisu. Při administraci oznámených shromáždění je zpravidla každé oznámené shromáždění vloženo do tabulky, která je sestavena vzestupně podle data konání shromáždění.

Replika

18. V návaznosti na vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na žalobním návrhu. Předně nesouhlasila s tvrzením Magistrátu, že svolavatelka byla upozorněna, že Magistrát nepovažuje halu Praha hlavní nádraží za veřejné prostranství. Žalobkyně nerozumí, proč Magistrát shromáždění zaevidoval, když vnitřní prostory hlavního nádraží nepovažoval za veřejné prostranství. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na ust. § 5 odst. 4 shromažďovacího zákona, podle něhož má úřad povinnost svolavatele upozornit na vady oznámení. Měl-li Magistrát za to, že se nejedná o veřejné prostranství, byl povinen žalobkyni vyzvat k předložení písemného souhlasu Správy železnic. Žalobkyně však k doložení souhlasu vyzvána nebyla, a to ani v rámci telefonického rozhovoru, ani písemnou cestou. Zaevidoval-li Magistrát předmětné shromáždění, netrpělo podání žádnou vadou. Jednala tak v dobré víře, že jí ohlášené shromáždění je oprávněné.
19. K otázce rozpuštění shromáždění žalobkyně uvedla, že z její strany nedošlo k akceptaci změny místa shromáždění, nýbrž jí proti orgánu policie, který ji nutil opustit místo shromáždění, nezbyla jiná možnost. Žalobkyně necítila, že by proti zákroku žalovaného mohla na místě něco dalšího dělat. Dle žalobkyně nebylo shromáždění koncipováno na venkovní prostory, neboť se v jeho rámci např. měly psát dopisy, což venkovní podmínky (jako vítr či déšť) mohly znemožnit, nadto prostor před budovou nádraží nepůsobil bezpečně. Žalobkyně uvedla, že se rozhodovala pod tlakem a snažila se hlídce policie vyjít vstříc, proto se vydala ověřit, jestli by nebylo možné účel shromáždění naplnit venku před budovou nádraží, avšak došla k závěru, že nikoli. Ze strany žalobkyně tedy nešlo o souhlas se změnou místa shromáždění, ale o podvolení se výzvě žalovaného. O ukončení shromáždění tedy nerozhodla žalobkyně, ale hlídka policie. Tento nezákonný zásah týkající se výzvy k opuštění místa shromáždění lze podle žalobkyně fakticky považovat za rozpuštění shromáždění. Žalobkyně dodává, že hlídka policie žalobkyni ani neoznámila změnu místa shromáždění, jen uvedla, že „mohou být venku“. Dále žalobkyně uvádí, že návrh na změnu místa shromáždění může podle § 8 odst. 1 shromažďovacího zákona činit pouze úřad, tuto pravomoc tudíž nelze přenést na příslušníky Policie na základě § 8 odst. 6 téhož zákona. Nadto podle § 8 odst. 4 shromažďovacího zákona lze změnu místa shromáždění činit pouze v případě střetu s jiným právem shromažďovacím, nikoli dojde-li ke střetu různých práv či za účelem ochrany veřejného pořádku, zdraví a majetku. Na daném místě se ve stejné době nekonalo jiné shromáždění, proto podle mínění žalobkyně nebyl důvod místo shromáždění měnit.
20. Ve třetí části repliky se žalobkyně věnuje otázce, zda vnitřní prostory Praha hlavní nádraží splňují znaky veřejného prostranství. Poukazuje na to, že vybudováním přístupové cesty ze Žižkova a vytvořením komunikační spojnice dvou čtvrtí Nového Města a Žižkova se z hlavního nádraží stalo místo charakterem obdobné chodníkům a náměstím, dle žalobkyně tedy typickým veřejným prostranstvím. Nyní hlavní nádraží plní navíc funkci dopravní, která je pro veřejná prostranství charakteristická. Jedná se o průchozí prostor, který je ze strany k Žižkovu plně otevřený a přístupný bez jakéhokoliv omezení. Podle informací na webových stránkách Českých drah je stanice Praha hlavní nádraží včetně prostoru pro cestující a čekárny přístupná nonstop. Vedle toho nádraží slouží i jako místo setkávání

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

obdobně jako třeba parky. Nová architektonická studie týkající se rekonstrukce Praha hlavní nádraží, ve které je prostor haly koncipovaný jako zastřešený, ale otevřený, podporuje argument, že místo má být veřejným prostranstvím, které je pouze v současné době na jedné straně uzavřené skleněnou stěnou s automatickými dveřmi. Žalobkyně zdůrazňuje, že pro určení, zda místo je, či není veřejným prostranstvím, není rozhodující, jedná-li se o soukromý pozemek.

Ústní jednání

21. Při ústním jednání dne 20. února 2024 zástupkyně žalobkyně setrvala na důvodech podané žaloby. Žalovaný a Magistrát hl. m. Prahy, osoba na řízení zúčastněná, navrhli její zamítnutí s poukazem na písemná vyjádření k žalobě.
22. Soud provedl důkaz Oznámením o konání shromáždění, jehož svolavatelem byla žalobkyně, a Přehledem oznámených veřejných shromáždění na území hl. m. Prahy. Dále soud provedl důkaz výpisem z katastru nemovitostí, informací o pozemku ze dne 11. 1. 2024, Provozním řádem osobního nádraží s účinností od 1. 12. 2022 (dále jen „Provozní řád“) a promítnutím DVD záznamu předloženého žalovaným, na kterém je zachycen tvrzený zásah.

Skutková zjištění

23. Z provedených důkazů zjistil soud následující pro věc podstatné skutečnosti:
24. Žalobkyně v pozici svolavatelky podala dne 30. 11. 2023 Magistrátu hl. m. Prahy oznámení o konání shromáždění, v němž uvedla místo konání shromáždění: *Praha Hlavní nádraží, Wilsonova 8 (vnitřní prostor v oblasti volného prostoru mezi vstupy do metra a nákupní zónou)*, a čas konání shromáždění: 10:45-16:30. Magistrát zařadil žalobkynině oznámené shromáždění do Přehledu oznámených veřejných shromáždění na území hl. m. Prahy (viz Oznámení a Přehled oznámených veřejných shromáždění na území hl. m. Prahy).
25. Na předloženém nosiči DVD byl zaznamenán následující děj: Dne 10. 12. 2023 kolem 11:30 hod. se do vnitřních prostor budovy Praha hlavní nádraží dostavila hlídka Policie ČR přivolaná pracovníkem Správy železnic přítomným na místě shromáždění. Žalobkyně oslovila jednoho z policistů s otázkou „Můžu mluvit s Váma?“, policista odpověděl: „Ano, určitě, budu potřebovat nějaké doklady“, následovalo sdělení, že tu prý mají shromáždění povolené Magistrátem, jenže je zde soukromý pozemek. Policista dodal, že pokud má povolení od Magistrátu, tak shromáždění se může konat před nádražím, ale nejde to uvnitř. Žalobkyně argumentovala tím, že shromáždění řádně oznámila Magistrátu, což ukazovala na mobilním telefonu a opakovaně zdůraznila, že má na jeho konání ústavní právo. Zaměstnanec Správy železnic žalobkyni sdělil, že nemá souhlas Správy železnic, která je provozovatelem budovy Praha hlavní nádraží, ta ke konání shromáždění nedala souhlas. Na poukaz žalobkyně, že je zde veřejné prostranství dle § 34 a to je nad právem vlastnickým, zaměstnanec Správy železnic sdělil, že ale veřejné prostranství je venku. Policista se přiklonil ke stanovisku Správy železnic, že veřejné prostranství je venku, že zde je soukromý pozemek, venku že shromáždění nikdo nezakazuje a zakazovat nebude, buď se se žalobkyní domluví, anebo je bude muset vykázat. Pracovník Správy železnic zdůraznil, že vždycky, když chtějí něco provádět v nádražních plochách, musí mít souhlas Správy železnic, ne Magistrátu. Žalobkyně reagovala otázkou, zda by jí nemohl pracovník Správy železnic udělit souhlas na místě, což odmítl se sdělením, že už volal na vedení a bylo mu řečeno, že mají okamžitě vyklidit prostor. Policista k tomu dodal, že mohou být

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

venku. Pracovník Správy železnic dále uvedl, že příště si to musí zařídit dopředu. Žalobkyně se zeptala, zda si může podat stížnost, k čemuž jí pracovník Správy železnic odkázal na webové stránky Správy železnic a řekl, že pokud povolení nemá, tak to tady nejde. Po dotazu, zda by nebylo možné získat povolení hned, pracovník Správy železnic řekl, že ne a policista dodal, že se musí domluvit na jindy. Poté pracovník Správy železnic vyzval žalobkyni, aby se sbalili a přesunuli se ven. Tuto výzvu policista zopakoval, na což žalobkyně reagovala slovy, že si to musí se zbytkem jejich lidí domluvit. Po dotazu policisty „jestli jim taky řekne, ať to začnou balit“, žalobkyně reagovala slovy „Ano, přesně to udělám, v pořádku, tak já se jdu za nima domluvit“. Po následné výzvě pracovníka Správy železnic slovy „Můžu Vás požádat, abyste si to sbalili“, odpověděla „My se jenom domlouváme, jestli to sbalíme úplně nebo ne.“ Po chvíli se žalobkyně přišla zeptat s vysvětlením, že stolky má půjčené od pána z restaurace, zda je to v pořádku, že je přesunou ven, k čemuž policista odpověděl, že ano, aťsi to jdou domluvit. Následně žalobkyně s ostatními účastníky pokračovala v balení přinesených stolků a dalších věcí a opouštěla místo konání shromáždění.

26. Popsaný průběh událostí soud shrnuje tak, že po vyjasnění postojů, že žalobkyně konání shromáždění se všemi náležitostmi zaevidovala prostřednictvím Magistrátu, nemá však Správou železnic požadované povolení, byla žalobkyně vyzvána, aby opustila vnitřní prostory budovy Praha hlavní nádraží, protože se nejedná o veřejné prostranství, a aby přemístila konání shromáždění před budovu hl. nádraží, kde veřejné prostranství je. Žalobkyně obhajovala svůj postoj, že vykonává ústavní právo, odvolávala se na ust. § 34 zákona o obcích a nesouhlasila s tím, že místo konání shromáždění, tedy vnitřní prostory budovy Praha hlavní nádraží, vyžaduje povolení vlastníka, resp. provozovatele této budovy.
27. Byť nakonec žalobkyně po výzvě policie místo konání shromáždění opustila, je zřejmé, že pokud by se na místo policie nedostavila a žalobkyni k opuštění, resp. k přesunutí místa konání shromáždění před budovu nádraží, nevyzvala (s upozorněním, že pokud tak neučiní sama, budou muset být použity donucovací prostředky), zvolené místo shromáždění by žalobkyně sama z vlastní vůle neopustila a shromáždění by se konalo právě ve vnitřních prostorech budovy Praha hlavní nádraží. Policie tak na místě řešila spor vlastníka, resp. správce Praha hlavní nádraží, a svolavatelky realizující ústavní právo shromažďovací, která si nárokovala možnost konat shromáždění právě ve vnitřních prostorech budovy Praha hlavní nádraží spojených s výkonem práva vlastnického.
28. V části Provozního řádu nadepsané *V prostorách osobního nádraží je zakázáno*, je kromě dalších čtrnácti bodů uvedeno: „*Žebnat, provádět podomní prodej, obtěžovat cestující náboženskou, politickou či jinou agitací, pořádat demonstrace.*“.

Posouzení věci soudem

29. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
30. Úvodem městský soud připomíná metodologii zkoumání přípustnosti a důvodnosti podané zásahové žaloby, kterou vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

věci EUROVIA (rozsudek ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS). Na závěry učiněné v tomto rozsudku navázala další judikatura i přes jeho zrušení nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18 (viz např. rozsudky NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016-138; ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 458/2018-42, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 As 107/2020-85; ze dne 20. 9. 2022, č. j. 5 As 172/2021-26 nebo ze dne 19. 1. 2024, č. j. 5 As 94/2023-26).

31. Po podání zásahové žaloby je povinností soudu v první řadě zjistit, v čem konkrétně žalobce nezákonný zásah spatřuje a zda tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti. V dalším kroku soud zkoumá přípustnost žaloby ve smyslu § 85 s. ř. s. Následně je úkolem soudu posoudit včasnost zásahové žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. a poté, ještě před věcným posouzením důvodnosti žaloby, soud zkoumá, zda nejsou dány jiné důvody odmítnutí podané zásahové žaloby, např. nedostatek procesní legitimace účastníků řízení.
32. V projednávané věci se žalobkyně domáhala určení, že úkony žalovaného učiněné vůči žalobkyni dne 10. 12. 2023 ve vnitřních prostorech budovy Praha hlavní nádraží byly nezákonným rozpuštěním shromáždění. Ze zjištěného skutkového stavu nelze dovodit, že by jednání žalovaného ze své povahy zjevně a nepochybně nemohlo být zásahem, resp. nezákonným zásahem ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 82 s. ř. s.
33. Vzhledem k tomu, že žalobkyně se domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, jedná se o tzv. deklaratorní žalobu, u níž není třeba zkoumat, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky ve smyslu ust. § 85 s. ř. s.
34. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas, neboť k tvrzenému zásahu došlo dne 10. 12. 2023 a žalobkyně svou žalobu podala dne 23. 12. 2023, byla tedy zachována subjektivní i objektivní lhůta ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s.
35. Pasivní legitimace žalovaného je dána tím, že žalobkyní tvrzený zásah provedl příslušník Policie ČR Místního oddělení Wilsonovo nádraží, přičemž žalovaný je správním orgánem, který toto místní oddělení řídí. Podle § 83 s. ř. s. platí, že *„žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.“*
36. Žalobkyně je aktivně legitimována k podání žaloby, neboť tvrdí, že postup správního orgánu, v němž spatřuje nezákonný zásah, tj. rozpuštění shromáždění, byl zaměřen přímo proti ní jakožto svolavatelce shromáždění.
37. Dále se soud zabýval důvodností podané žaloby. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Afs 217/2017-34, a tam citovanou judikaturu) je pro poskytnutí ochrany podle ustanovení § 82 s. ř. s. nezbytné kumulativní splnění pěti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tj. „zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li, byť jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu poskytnout.
38. V nyní projednávaném případě je zřejmé naplnění čtvrté a páté podmínky, neboť jednání žalovaného lze chápat jako pokyn, tedy zásah správního orgánu v širším smyslu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

nebyl rozhodnutím, a směřoval přímo proti žalobkyni jakožto svolavatelce shromáždění. Soud byl dále povinen zkoumat, zda předmětným zásahem žalovaného byla žalobkyně nezákonně přímo zkrácena na svých právech.

39. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda lze zásah žalovaného chápat jako rozpuštění shromáždění ve smyslu § 12 odst. 5 ve spojení s odst. 6 shromažďovacího zákona, které žalobkyně namítá.
40. Podle ust. § 12 odst. 5 zákona o právu shromažďovacím *rozpuštění je zásahem na místě. Shromáždění rozpouští zástupce úřadu výzvou svolavatelé, aby shromáždění ukončil. Pokud svolavatel neučiní účinná opatření, aby se účastníci pokojně rozešli, zejména je nevyzve k rozchodu, sdělí zástupce úřadu účastníkům, že shromáždění je rozpuštěno, a vyzve je, aby se pokojně rozešli. Sdělení musí obsahovat důvody k rozpuštění a upozornění na následky neuposlechnutí této výzvy a musí být učiněno takovým způsobem, aby bylo účastníkům srozumitelné a aby se s ním všichni účastníci shromáždění mohli seznámit.*
41. Podle ust. § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím *nekoná-li zástupce úřadu nebo je-li zástupce úřadu nepřítomný, může shromáždění rozpustit i policista a dále zástupce krajského úřadu, v jehož správním obvodu se shromáždění koná, nebo Ministerstva vnitra; ustanovení odstavce 5 se použije obdobně. Jestliže byl úkon směřující k rozpuštění shromáždění proveden bez přítomnosti zástupce úřadu, policista nebo zástupce správního orgánu podle věty první vyrozumí do 15 dnů úřad o provedeném zákroku.*
42. Soud dospěl k závěru, že výše popsané jednání žalovaného je nutno chápat jako pokyn k úpravě místa konání shromáždění odůvodněný absencí souhlasu vlastníka, resp. správce nemovitosti, jemuž konání shromáždění nebylo předem avizováno. Jak vyplývá z videozáznamu pořízeného žalovaným, žalobkyně a účastníci jí svolaného shromáždění tomuto pokynu vyhověli, a tudíž se podařilo zjednat nápravu takovým způsobem, že po pokynu žalovaného k přesunutí shromáždění již nenásledovala výzva k ukončení shromáždění ani k rozpuštění shromáždění jako takového, tedy ke sdělení, že shromáždění je rozpuštěno, společně s výzvou, aby se jeho účastníci pokojně rozešli. Tomuto závěru odpovídá i mezi účastníky nesporná skutečnost, že žalobkyně od příslušníků policie neobdržela na místě ani následně žádné písemné rozhodnutí, jež by mělo provázet akt rozpuštění shromáždění. Z uvedeného není možné dovodit tvrzený zásah spočívající v rozpuštění shromáždění policií.
43. Žalobkyně svůj petit formulovala takto: „Žalovaný nezákonně rozpustil shromáždění, které se konalo dne 10. prosince 2023 ve vnitřních prostorech Hlavního nádraží v Praze.“ Ostatně i samotný text žaloby je uvozen nadpisem: „Žaloba proti rozpuštění shromáždění“. Žalobní návrh byl tedy formulován jednoznačně jako návrh na určení, že shromáždění bylo nezákonně rozpuštěno, k čemuž dle názoru soudu nedošlo. Nelze však přehlédnout, že žalobní námitky svým obsahem směřují nejen k určení nezákonnosti rozpuštění shromáždění, ale rovněž proti výzvě žalovaného k přesunutí shromáždění před budovu Praha hlavní nádraží, kterou žalovaný bezesporu vydal a která vskutku představovala zásah do žalobkyní svolaného shromáždění. Žalobkyně tak byla přímo zkrácena na svých právech. Soud se proto dále zabýval tím, zda výzva (či pokyn) žalovaného ke změně místa shromáždění byla vydána v souladu se zákonem, či představovala zásah nezákonný, k čemuž bylo nezbytné posoudit povahu vnitřních prostor budovy Praha hlavní nádraží.

44. Podle ust. § 5 odst. 4 shromažďovacího zákona *má-li se shromáždění konat pod širým nebem mimo veřejná prostranství, je svolavatel povinen k oznámení přiložit písemný souhlas toho, kdo je vlastníkem, případně uživatelem pozemku.*
45. Podle ust. § 34 zákona o obcích *veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.*
46. Soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 22 Cdo 2378/2016 přistoupil k porovnání jednotlivých znaků veřejného prostranství ve smyslu § 34 zákona o obcích.
47. Prvním znakem veřejného prostranství je dle uvedeného rozsudku hledisko jeho přístupnosti či otevřenosti každému, konkrétně slovy Nejvyššího soudu: „... *existence určitého prostoru (pozemku či jeho části), který je přístupný každému bez omezení. O veřejné prostranství se tak nejedná v případě, kdy jeho obecnému užívání brání faktická překážka, zejména zeď, plot, zátaras či cedule zákazu vstupu, z níž lze dovodit vůli vlastníka, že daný prostor není přístupný každému bez dalšího.*“.
48. Byť celý prostor budovy Praha hlavní nádraží není přístupný každému bez omezení, neboť zahrnuje i části, které veřejnosti určeny nejsou, rozhodující je v daném případě dle soudu skutečnost, že žalobkyně zvolila jako místo konání shromáždění právě tu část budovy, která veřejnosti volně přístupná je, přičemž toto místo dostatečně konkretizovala již v Oznámení, které podala Magistrátu. Ačkoli je budova Praha hlavní nádraží zastřešena a od venkovních prostor oddělena prosklenou stěnou s automatickými dveřmi, je možné do ní vstupovat 24 hodin denně. Soud proto shledal, že podmínka přístupnosti je v daném případě splněna.
49. Druhým definičním znakem veřejného prostranství je: „... *existence určitého veřejně prospěšného účelu, k němuž veřejné prostranství slouží.*“, neboli tzv. materiální kritérium spočívající v určenosti dotčeného pozemku k uspokojování potřeb občanů obce.
50. Posuzované místo slouží k zajištění dopravní obsluhy obce a jejího okolí, což je zcela typický případ veřejně prospěšného účelu určitého prostoru. Proto soud shledal naplněným i tento znak veřejného prostranství.
51. Třetím znakem veřejného prostranství je dle soudní judikatury souhlas vlastníka pozemku s užíváním jeho pozemku veřejností, přičemž tento souhlas může být dán výslovně či konkludentně, tj. tolerováním užívání pozemku veřejností.
52. V daném případě dospěl soud k závěru, že tato poslední podmínka splněna nebyla, a to ani z krátkodobého hlediska, vzhledem k tomu, že Správa železnic odmítla dát žalobkyni souhlas s konáním shromáždění (viz záznam DVD), ale ani z dlouhodobého hlediska. Z Provozního řádu, který Správa železnic vydala jako provozovatel železničních stanic a zastávek ve vlastnictví státu v souladu s ust. § 4a odst. 1 a odst. 2 písm. c) v souladu s § 22 odst. 3 písm. b) a odst. 4 zákona č. 266/1994 Sb. zákona o drahách, ve znění pozdějších předpisů, je patrné, že Správa železnic s účinností od 1. 9. 2020 jako provozovatel nádraží stanovila celou řadu podmínek přístupnosti nádražní budovy veřejnosti. V prostorách nádraží bylo mimo jiné zcela zakázáno například žebrání, shlukování se, vstup v nedostatečném oděvu, obtěžování hlukem, ježdění na kolečkových bruslích nebo také právě pořádání demonstrací. Jen po předchozím schválení pak bylo povoleno například rozdávání letáků, natáčení, či provádění charitativních akcí. Ze souboru omezení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

stanovených Provozním řádem je zřetelně patrná vůle vlastníka, aby prostor osobního nádraží nebyl neomezeně užíván jako veřejné prostranství se záměrem udržet si kontrolu nad rozsahem a způsobem užívání, a to minimálně od účinnosti předloženého Provozního řádu (srov. např. bod 79 rozsudku ze dne 26. 7. 2023, č. j. 5 A 44/2021-152). Žalobkyně přitom netvrdí a neprokazuje, že by vlastník tyto činnosti dříve nereguloval. Je třeba přihlídnout i k povaze nádražní budovy, u níž je vzhledem k jejímu primárnímu účelu, tj. zajištění dopravní obsluhy obce, odůvodněné vyžadovat zvýšenou míru pořádku a přísnější bezpečnostní opatření. Na okraj lze poznamenat, že v minulosti bylo v prostoru nádraží např. zakázáno i fotografování.

53. Z důvodu nenaplnění jednoho ze znaků veřejného prostranství stanovených soudní judikaturou dospěl soud k závěru, že vnitřní prostory budovy Praha hlavní nádraží nejsou veřejným prostranstvím ve smyslu § 34 zákona o obcích. Žalobkyně proto byla povinna obstarat si souhlas Správy železnic s konáním předmětného shromáždění.
54. Pro úplnost soud dodává, že byť bylo mezi žalobkyní a Magistrátem hl. m. Prahy sporným, zda Magistrát žalobkyni předem upozornil na potřebu souhlasu vlastníka nemovitosti, soud k této otázce neprováděl dokazování z důvodu nadbytečnosti. Sporná skutečnost je totiž pro rozhodnutí v dané věci irelevantní. Žaloba směřuje proti policii, která provedla zásah do práv žalobkyně. Přivolaná hlídka policie byla povinna jednat a v daném okamžiku se rozhodnout, zda se přikloní na stranu vlastníka, resp. správce nemovitosti, nebo na stranu žalobkyně jakožto svolavatelky shromáždění. Přitom žalovaný nebyl vázán závěry Magistrátu o povaze vnitřních prostor Praha hlavní nádraží. Jinými slovy, skutečnost, že Magistrát žalobkyni ohlášené shromáždění zaevidoval bez předchozí písemné výzvy k doložení souhlasu vlastníka či uživatele pozemku, je sice možné chápat jako závěr Magistrátu o zbytnosti tohoto souhlasu, a tedy i o tom, že se jedná o veřejné prostranství, avšak žalovaný nebyl tímto závěrem vázán. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2023, č. j. 6 As 99/2022-80, „*shromažďovací zákon v žádném ustanovení nesvědčuje žalovanému 1) (tj. Magistrát hl. m. Prahy – poznámka městského soudu) oprávnění závazně určovat, zda určitá akce je či není shromážděním. Mezi úřady vykonávající působnost ve věcech práva shromažďovacího (§ 2a shromažďovacího zákona) patří mimo jiné všechny obecní úřady, takže nejde o specializované orgány, které by v těchto věcech měly mít větší odbornost, než jakou může disponovat žalovaný 2) (tj. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy) či obecněji policie. ... Žalovaný 2) byl povinen si charakter akce, o které se od žalobce předem dozvěděl a které byl následně přítomen, vyhodnotit nezávisle na názoru žalovaného 1).*“ Uvedené je dle názoru soudu možné vztáhnout nejen na otázku povahy konané akce (zda je shromážděním ve smyslu shromažďovacího zákona, či nikoli), ale rovněž na otázku povahy místa konání shromáždění, kterou musela policie vyhodnotit v nyní řešeném případě. Vzhledem k tomu, že policie dala žalobkyni pokyn k přesunutí shromáždění před budovu Praha hlavní nádraží, de facto dospěla, a to zcela samostatně a nezávisle, k názoru, že vnitřní prostory budovy Praha hlavní nádraží nejsou veřejným prostranstvím ve smyslu § 34 zákona o obcích. Soud s tímto závěrem žalovaného souhlasí, opíraje se o výše popsání úvahy.
55. K problematice souhlasu vlastníka či uživatele pozemku s konáním shromáždění soud závěrem doplňuje, že ke konání shromáždění na soukromém pozemku se vyjádřil i Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v rozsudku ve věci Appleby a další proti Spojenému království ze dne 6. 5. 2003, stížnost č. 44306/98, bod 47. Stěžovatelé se zde domáhali práva na svobodu shromažďování spočívající v oslovování veřejnosti a rozdávání

letáků na soukromém pozemku společnosti vlastníci nákupní centrum. Došlo tak *ke kolizi práva vyjadřovat svoje názory na stěžovatelem vybraných prostorách s právem vlastnit majetek*. Soud zdůraznil, že čl. 10 ani čl. 11 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neobsahuje svobodu zvolit si místo pro vyjádření názorů (freedom of forum), i když ESLP nevyloučil existenci pozitivního závazku státu chránit svobodu projevu a shromažďování, pokud by zákaz vstupu na cizí pozemek zabránil jakémukoliv účinnému výkonu těchto práv. V daném případě však nedošlo k úplnému popření práva na svobodu projevu a shromažďování, když možnost stěžovatelů oslovovat veřejnost byla umožněna na jiných místech. Převážil tedy zájem na ochraně majetku, a tak soud porušení Úmluvy neshledal (srov. též JAMBOROVÁ, K., POTMĚŠIL, J., *Zákon o právu shromažďovacím. Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha, 2019, ISBN: 978-80-7598-225-4). Městský soud v Praze k tomu dodává, že i v posuzovaném případě policie vyzvala žalobkyni k realizaci jejího shromažďovacího práva na nejbližším veřejném prostranství, tj. před budovou Praha hlavní nádraží.

56. V návaznosti na posouzení charakteru vnitřních prostor budovy Praha hlavní nádraží, soud mohl přistoupit k hodnocení zákonnosti zásahu provedeného žalovaným.
57. Podle ust. § 8 odst. 4 shromažďovacího zákona *zástupce úřadu může v místě shromáždění udílet pokyny sloužící k zajištění účelu shromáždění, k odstranění rozporů při střetu práv více svolavatelů, včetně pokynu k úpravě místa konání shromáždění, nebo při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku*.
58. Podle ust. § 8 odst. 6 shromažďovacího zákona *není-li zástupce úřadu přítomen nebo vyžadují-li to okolnosti na místě, zejména rozsah či povaha shromáždění, může podle odstavců 3 až 5 obdobně postupovat příslušník Policie České republiky (dále jen „policista“)*.
59. Dle názoru soudu úkon žalovaného, proti němuž nyní projednávaná žaloba směřuje, představoval pokyn k úpravě místa konání shromáždění ve smyslu § 8 odst. 4 shromažďovacího zákona udělený v místě shromáždění z důvodu střetu různých práv. Nelze souhlasit s právním výkladem žalobkyně, že pokyn k úpravě místa konání shromáždění je možné vydat výhradně za účelem odstranění rozporů při střetu práv více svolavatelů. Jakkoli při gramatickém rozboru věty ustanovení § 8 odst. 4 shromažďovacího zákona lze snad k takovému závěru dojít, s pouhým jazykovým výkladem si při výkladu této právní normy není možné vystačit. Samotný jazykový výklad bez vnímání smyslu a obsahu právní normy vtělené do právního textu nemůže být jedinou výkladovou metodou, neboť základním principem pro interpretaci právního textu je jeho interpretace ve prospěch účelu, který právní norma plní (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006-86). Pokud bychom citované ustanovení chápali tak, že *k zajištění účelu shromáždění, při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku* může zástupce úřadu, resp. policista vydat pokyn, avšak nikoli pokyn k úpravě místa konání shromáždění, nedával by takový výklad žádný smysl. Právě úprava místa konání shromáždění, kterou může být například i změna trasy pochodu, je jednou ze základních cest, jak řešit střet práva shromažďovacího s jinými právy třetích osob a současně do konaného shromáždění zasáhnout co nejméně. Soud tedy konstatuje, že v případě střetu různých práv je zástupce úřadu, eventuálně policista, oprávněn udělit pokyn k úpravě místa konání shromáždění.
60. Vzhledem k právě uvedenému soud uzavírá, že jelikož se žalobkyně nenacházela na veřejném prostranství a neobstarala si předem souhlas vlastníka, potažmo Správy železnic

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

jakožto správce nemovitosti Praha hlavní nádraží, zásah žalovaného spočívající v udělení pokynu k úpravě místa shromáždění nebyl nezákonným zásahem, ale naopak zásahem učiněným na základě a v mezích zákona.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. S ohledem na shora uvedené soud došel k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
62. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
63. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.
64. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, proto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rovněž nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

